

*Noc, kdy
padaly hvězdy*

RADKA ZADINOVÁ

Noc, kdy padaly hvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová

Noc, kdy padaly hvězdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

*Noc, kdy
padaly hvězdy*

RADKA ZADINOVÁ

RADKA ZADINOVÁ

Noc, kdy
padaly hvězdy

CPress
Brno
2018

Když...

*Když slza tiše padá do klína,
v té chvíli bolest v srdci usíná
a jizvy, které nikdo nevidí,
zmizí.*

Proč jsme si náhle cizí?

*Když slza tiše skane po tváři
a bolesti se usnout nedaří,
jizvy, které skrýváme,
nás zradí.*

Proč nám to tak vadí?

*Když slza uschne na řasách
a z bolesti se v srdci zrodí strach,
hledáme v očích zjizvených*

...

... svůj smích.

Část první

Jizvy

Každý má nějaké sny. Kdysi jsem je měla i já. Žila jsem život, o jakém sní snad každá dívka. Svět mi ležel u nohou a já jsem si nestačila brát, co nabízel. Někdo nemá ani špetku toho, co jsem měla já. Rodiče, kteří se ve mně zhlíželi, bratry, kteří mě ochraňovali. Vzhled, za jaký by jiné holky daly cokoli. A spoustu obdivu od těch, kteří mi ve skrytu duše nesmírně záviděli.

Každý týden nového kluka. Poletovala jsem mezi nimi jako létavice. S žádným jsem dlouho nevydržela, protože... Bylo jich tolik a mně připadalo, že nesmím promarnit ani den, abych nepropásla toho pravého. Ani jeden z těch, co prošli mým životem, až do té noci, pro mě ve skutečnosti nic neznamenal. Lásku jsem si schovávala pro toho, kdo se dostane k mému srdci. Tam, kam se zatím žádný z nich nedostal.

Ale proč bych se mezitím, než se dotyčný objeví, neobavila? Nedovolila jsem nikomu nic víc než pár polibků. A ono jim to stačilo. Až na jednoho...

Myslela jsem si, že tentokrát je to konečně ono. Že konečně poznám lásku, o které jsem zatím pořád jen snila. A zpočátku všechno nasvědčovalo tomu, že se nemýlím. Luděk to se mnou zkrátka uměl. Všichni mě před ním varovali, ale já jsem to nechtěla poslouchat.

A tak noc, od které jsem si toho tolik slibovala, skončila jako zlý sen, ze kterého se bohužel nikdy neprobudím. Zdrogoval mě, znásilnil, a nejspíš se na tom podíleli i jeho pochybní přátelé. Já si to nepamatuju. Ale už nikdy se nezbavím představ, co se té noci vlastně stalo.

Už nikdy nebudu stejná jako dřív. Navždycky si budu připadat pošpiněná, roztráštěná stejně jako svět, který jsem do té doby znala. Nic už nebude stejné. Dívám se prostě na svět jinak. Nemůžu vrátit, co se stalo, nemůžu předstírat, že se to nestalo. Ne, že bych se o to nepokoušela.

Dva měsíce jsem strávila v sanatoriu, kde mě učili mít se zase ráda, mít ráda tenhle svět a lidi v něm. Předstírala jsem, že to dělám. Předstírala bych cokoli, abych se mohla vrátit domů – ačkoli jsem se toho zároveň bála. A tak jsem jedla, i když se mi při pohledu na jídlo neustále zvedal žaludek odpozem. A v noci jsem předstírala, že tvrdě spím, zatímco léky, které mi k tomu měly dopomoci, jsem splachovala v záchodové míse. Chodila jsem na procházky po nemocničním areálu a vstřebávala ticho, které tam panovalo. Ticho se stalo tím lékem, který jsem potřebovala. Nacházela jsem v něm všechno, co jsem tak bolestně postrádala.

Sedávala jsem na opuštěné lavičce úplně na konci zahrady, u plotu, za nímž se rozprostíral svět, který mě děsil, a přemýšlela jsem nad tím, jestli se vůbec chci vrátit zpátky do svého života. Jestli v něm chci pokračovat. Ale tady jsem zůstat nechtěla. Co jiného mi tedy zbývalo než se vrátit – a dál se snažit předstírat něco, co už nebyla pravda?

Někdy mi připadalo, že jsem prostě jen loutka a to, co by mělo být uvnitř, už tam není. Ale tohle jsem nemohla nikomu říct. Nikdy by mě odtud nepustili. To jsem pochopila celkem brzy.

Do zrcadla jsem se dívala málokdy. Já, která jsem trávila hodiny úpravou svého zevnějšku (kdysi), jsem najednou neměla pocit, že se chci dívat na to, co ze mě zůstalo. Možná by mi to mohlo připomenout, jak bláhová jsem kdysi byla. A jak moc mě dokázala změnit jediná noc mého života. Noc, kdy padaly hvězdy...

Tehdy jsem věřila, že se opravdu něco změní. Luděk si totiž vzal jen to, co jsem mu mínila dát. Nepočkal, až to dostane, nedal nám šanci prožít tu chvíli tak, jak jsem o tom snila.

Obral mě nejen o panenství, ale i o sny. Sebral mi všechno: naivitu, nevinnost, víru, hrdost, city, naději. Už nedokážu nikomu věřit. Něco ve mně se navždycky zamklo a pochybuji, že k sobě ještě někdy pustím někoho tak blízko, aby mi mohl ublížit. Tohle mě v sanatoriu naučili, ačkoli zrovna to asi v úmyslu neměli. Skrývat, co si skutečně myslím. Co cítím. Hodí se to v případě, že nedokážete cítit vůbec nic. Můžete se stát mistry v předstírání. Tak jako já.

Došla jsem tak daleko, že se dokážu i zasmát. Zní to jinak než dřív. Cize a s nádechem smutku, ale věřte nebo ne, nikdo ten rozdíl nevidí. Snad jen já. Protože jen já vím, jaká jsem byla dřív – a jaká jsem teď. Ti, co mě tu učí znovu žít, neznají dívku, která zůstala uvězněná v minulosti. Znají jen přízrak, jímž jsem se stala.

Když jsem se naposledy dívala do zrcadla, viděla jsem, co všichni ostatní. Tvář, která zestárla o spoustu let. Oči, v nichž se rozprostírá prázdnota a chlad. Rty, které se skoro nikdy neusmívají. Nepoznávala jsem tu tvář, která mi vracela netečný a ostražitý pohled. Dívka, která se odrážela v zrcadle, jsem přece nemohla být já.

Dřív by mě takové zjištění vyděsilo. Chtěla bych zpátky to, o co mě čas připravil. Ale teď? Teď je mi to jedno. Upnula jsem se k jedinému: Vrátit se domů. Ke svým rozbitým snům a k předstírání.

Že se vlastně nic nestalo...

Ještě se doma nestihla ani pořádně rozkoukat, když ho spatřila poprvé. Táta ji přivezl navečer, den po vysvědčení. Z auta vystoupila ještě dřív, než dojeli ke stájím, a i když to tátu určitě udivilo, na nic se neptal. Rozechvěle za sebou zabouchla dvířka a zůstala stát na cestě. Po chvílce otálení se vůz rozjel ke garážím, ačkoli si všimla, jak si ji otec znepokojeně prohlíží ve zpětném zrcátku. Ocenila, že nic nenamítal, i když se mu zřejmě její nápad nezamlouval.

Ale ona potřebovala samotu – a ticho. Potřebovala to vstřebat. Svůj návrat domů i to, co ji čeká. Musela se

obrnit proti všem zvědavým pohledům, proti otázkám, které nikdo nepoloží, proti dohadům, kterým nedokáže zabránit.

Špína, která na ní ulpěla, ji bude dusit stejně jako před dvěma měsíci. Vlastně se skoro nic nezměnilo. Až na ni.

Pustila se po louce k lesu. Chtěla stáje obejít pod lesem a dojít až k chalupě starého Toma. Tam vždycky nacházela pochopení, ať už provedla cokoli. Věřila, že tohle se nikdy nezmění. Starý Tom je jediný, kdo ji soudit nebude. On a Nina.

Všechny dopisy, které od Niny dostala, uchovávala jako ten nejcennější poklad. Staly se pro ni vším. Biblí, kterou si předčítala každý večer, když nemohla spát. Nadějí, že o všechno nepřišla.

Nina ji neopustí.

Možná ji opustily sny, které mívala. Možná i naděje, že jednou na všechno zapomene a dokáže zase žít jako dřív. Možná ji opustila i víra. A radost ze života. Ale Nina zůstala.

Diana šla ve stínu stromů a pomalu se blížila k osamocené chatě na úpatí kopce. Těsně předtím, než opustila stín stromů, jenž ji chránil před případnými zvědavými pohledy, si ho všimla.

Stál na konci prudkého svahu, kousek za chatou, a ostřeji ji pozoroval. Zastavila se vprostřed kroku a zírala na něj. Věděla, že by se mu neměla dívat do očí, ale nedokázala od něj odtrhnout pohled.

Když se jí zdálo, že napětí v psím těle polevilo, posunula se k němu o krok blíž. Zůstával ve střehu a nespouštěl z ní oči.

„Kde jsi se tu vzal?“ broukla tiše, když si všimla obojku a psí známky.

Neznatelně se posunovala blíž k němu, až stála tak blízko, že by se ho mohla dotknout. Vypadal skoro jako vlk, ohromná šedá hlava se skláněla ke straně, jak si ji prohlížel. Šedá barva srsti se však od temene vlévala do téměř stříbrné záplavy chlupů jako zajímavý přírodní melír. Jen vpředu měl skoro neporušenou bílou náprsenku. Ještě nikdy takového psa neviděla, ne tady v okolí.

„Čí jsi?“ zajímalo ji, když ho opatrně obcházela a snažila se vypátrat, komu to nádherné zvíře patří. Rozhlédla se po lese, ale v dohledu nespátřila nikoho, kdo by psa postrádal.

Nejspíš by se měla ihned otočit a zmizet, ale nedokázala to. Pes očichal dlaň, kterou mu nabídla, a pak zvedl čumák a zadíval se na ni. V jeho očích našla kousek sebe. Něco, co vůbec najít nechtěla. Něco, na co by ráda zapoměla...

Zbrkle se odvrátila a rozběhla se lesem pryč. Minula chatu starého Toma a zaslechla, jak na ni někdo volá. Ale bez ohlednutí vběhla do lesa a zamířila vzhůru do kopce. Už po pár metrech cítila, jak ji zmáhá únava. Její tělo odvyklo pohybu a svaly neměly potřebnou sílu, aby takové tempo vydržela. Zastavila se kus nad rančem, předklonila se a lapala po dechu. Kdyby běžela ještě dál, brzy by se dostala k rozcestí dvou lesních pěšin – jedna vedla vzhůru a ta druhá...

... k altánu. Přes tvář jí přelétl stín. Nedokáže zapomenout, nedokáže to vymazat z paměti. A i když předstírala, že na to nemyslí, stejně na to všude narážela. V očích táty,

když ji dnes v sanatoriu vyzvedával. Ve svých vlastních očích při pohledu do zrcadla. V očích toho psa...

Náhle měla dojem, že cítí čísi přítomnost v dosud tichém lese. Polekaně se otočila a ztuhla uprostřed pohybu. Zase tam stál.

Dívali se na sebe – pes a dívka. Mlčky a s pochopením.

„Ty mi rozumíš, vid’?“ zašeptala. Vyhaslýma očima si ho prohlížela. Komu utekl?

S vyplazeným jazykem jí mlčky naslouchal. Sesunula se k zemi a položila si tvář na zkřížené ruce, opřené o kolena. Pes chvíli vyčkával, ale pak si také dřep. Diana zavřela oči. Kdyby se tak před myšlenkami dalo utéct. Ale ona by teď nejspíš neutekla před ničím.

Zhubla, a i když se snažila jíst, většinu jídla stejně později vyzvracela. Neustále se jí zvedal žaludek – a s tím doktoři prostě nic nesvedli. Ocenili snahu, protože tu jí nikdo nemohl upřít. Snažila se. Tak moc se snažila, ale její snaha jaksi nikam nevedla.

„Kdybys jen věděl,“ vzdychla do ticha, které je obklopovalo, a oči zase otevřela. Pozvedl čenich. Skoro to vypadalo, že ví, co mu říká...

Netušila, jak to bude těžké. Vracet se někam, kde nic a nikoho nepoznává. Táta kolem ní obcházel, jako by se jí bál. Většinou mlčel, ale jejímu pohledu se nevyhýbal. Alespoň to. Máma se jí do očí podívat nedokázala.

Měli dva měsíce na to, aby se s tím vším nějak srovnali – stejně jako ona. Zdálo se však, že ani jeden z nich neuměl ten most překlenout. Všichni uvízli v okamžiku, kdy se jejich svět změnil v jakési nekonečno bolesti a smutku. Táta jí oznámil, že si za ni ve stájích našel náhradu. Měla

před sebou dva měsíce prázdnin – skutečných prázdnin. Takových, jaké nikdy za celé své dětství nepoznala, protože na ranči volno nikdy netrvalo déle než jeden, dva dny. Ale místo, aby ji to potěšilo, přišla jen nová vlna bolesti. Už s ní nepočítá.

Ke koním neměla tak blízký vztah jako Michael a Nina. Ale milovala je. I tu nekonečnou dřinu, jakou práce s nimi obnášela. Kdysi využila každé chvíle, kdy se mohla ztratit, ale teď... Teď prostě netušila, co s tím časem, který měla před sebou, má dělat. Musela dohnat zameškanou látku a připravit se na zkoušky, aby mohla v září nastoupit do druhého ročníku, jenže... Chtěla to? Chtěla se vrátit mezi všechny ty zvědavé tváře, mezi ty, kteří ji dřív obdivovali – a teď jí nejspíš pohrdají?

Natolik se ponořila do svých myšlenek, že úplně zapomněla na psa. Vzhlédla, když se jeho studený čumák dotkl její tváře. Vylekaně se napřímila. Stál tak blízko u ní, až z něj šel skoro strach. Zdálo se jí, že ji mlčky vyzývá, aby vstala a vrátila se domů. Dívala se na něj a pak pomalu natáhla ruku s úmyslem zajet do hebké psí srsti. Pes však prudce ustoupil a zaujal opět ostražitý postoj. Nechala dlaň klesnout.

Věděla, že by se měla vrátit, že ji táta už určitě hledá a lituje, že ji nechal odejít. Ale nedokázala se přinutit k tomu, aby se zvedla a vydala se zpátky. Aby čelila realitě, která zůstala stejně krutá jako před dvěma měsíci, a stejně beznadějná.

To, co ji těšilo dřív, se kamsi vytratilo. Neuměla v sobě znovu oživit holku, která vstávala z postele s radostí a vrhala se vstříc každému dni s nenapodobitelným

optimismem. Ta holka prostě tehdy v noci přestala existovat. Nikdy ji nedokáže znovu přivést zpátky.

„Co tady děláš?“

Lekla se tak moc, že jí zuby bolestivě cvakly o sebe, jak trhla hlavou a snažila se zaostřit na postavu, která se zjevila přímo před ní. Stál tam a díval se na ni s nedůvěrou a pochybnostmi. Kluk, kterého nikdy v životě neviděla.

„Co ty tady děláš? Já jsem tady doma,“ prohlásila a snažila se skrýt, jak moc ji vyděsil. To už se jí pomalu do srdce vracel klid, o který ji tak nečekaně připravil. Měla by mít asi strach, ale ten v ní umřel společně s nevinností. Proto se na něj teď dívala spíš s mírnou zvědavostí, i když se nad ní tyčil jako hora. Musel měřit hodně přes 190 cm. Do dvou metrů mu moc nechybělo.

Pobaveně se rozhlédl kolem sebe. „Doma? Tady? O tom opravdu dost pochybuju.“

„Je mi úplně jedno, co si myslíš,“ ujistila ho. „To je tvůj pes?“

Pes nyní stál vedle něj a radostně vrtěl ocasem. „Je to ona,“ opravil ji.

Odmlčel se a nespouštěl z ní oči. Neviděla, jakou mají barvu, protože měl slunce za zády a na tvář mu padal stín, ale zdály se jí nebezpečně hluboké a chladné. Odsuzující. Věděl, koho má před sebou? Znal ji?

Trpkost, kterou cítila, se jí odrazila ve tváři. Pohlédla na zvíře stojící u jeho boku.

„Jak se jmenuje?“

„Isabela,“ řekl a pohládl fenu po hlavě. Pak se znovu podíval na dívku před sebou. „Neodpověděla jsi mi. Co tady děláš?“

Znechuceně se zvedla ze země a oprášila si zadek od hlíny a jehličí. I když byla na dívku dost vysoká, přesto ji o hodně převyšoval. Zadávala se mu do tváře, protože se snažila zjistit, jestli už ho někdy zahlédla. Ale ani tentokrát jí jeho tvář nepřípadala známá. Odhadovala, že je mnohem starší, než si původně myslela. Tvář měl staženou do přísné a nepřístupné masky, oči ani na chvíli neodtrhl z její tváře. Byly modré. S modrýma očima byly vždycky jen potíže – to věděla víc než jistě. Měla hned dva bratry s takovýma očima.

Vlasy měl hnědé, místy prosvětlené, ale spíš vyšisované od slunce, a rozčuchané. Měl je delší, rovné a sčesané na pěšinku k levé straně. Jako by tušil, na co myslí, prohrábl si je pravou rukou a podrbal se vzadu na hlavě.

„Tys mi také neodpověděl,“ opáčila lhostejně.

Založil si ruce na hrudi. „Nemáš strach?“ zeptal se náhle a povytáhl obočí. „Sama? V lese?“

To ji skoro rozesmálo. „Myslíš, že bych se měla bát?“ zeptala se pobaveně.

„Vím to,“ ujistil ji chladně. Zdálo se, že ho něčím naštvávala, ale nezáleželo jí na tom.

„A čeho?“

Postoupil o krok blíž. „Třeba mě,“ nadhodil.

Kdyby tak věděl...

Ušklíbla se. Neměla strach z věcí, které by se jí mohly přihodit. Měla strach z těch, co už se přihodily...

„Co by se mi asi tak mohlo stát?“

Vysmívala se mu a on to poznal. „Nevíš?“

Tvář jí zastřela bolest, kterou nestihla skrýt. Věděla moc dobře, co by se jí mohlo stát – co se jí opravdu stalo.

Vzápětí se stáhla do své ulity, ve které přebývala poslední dva měsíce.

„Nemůžeš ublížit někomu, kdo už nic necítí,“ utrousila nepřátelsky. „Víš houby o tom, co by se mi mohlo stát.“

Když ho mījela, aby se vrátila zpátky na ranč, chytil ji za paži. „Myslíš?“ zeptal se sšíravě a přitáhl si ji blíž. „Opravdu tomu věříš?“

Trhla sebou, aby se mu vyškubla, ale držel ji pevně. Strach neměla, spíš vztek, protože chtěla odejít a on jí v tom bránil.

Díval se jí tvrdě do tváře. „Já vím, kdo jsi,“ oznámil do rozpačitého ticha. Když ulekaně zvedla oči, aby v těch jeho spatřila odsouzení, usmál se.

„Jsi ta holka, kterou dole na ranči všichni hledají,“ dodal.

Teprve teď se doopravdy lekla. Táta... Věřil jí – a ona ho zase zklamala...

Strčila do něj volnou dlaní a snažila se mu znovu vyškubnout, ale on si ji přitáhl blíž k sobě a v jeho očích spatřila tichý smích. Zmateně přistála na jeho hrudi a marně se snažila od něj odtáhnout.

Nechápavě se na něj podívala. „Co to vyvádíš?“

„Snažím se tě vyděsit,“ přiznal nestoudně. „Už máš strach?“

Koutky jí cukly netrpělivostí. „Ne,“ řekla. „A teď mě pusť. Musím domů.“

Pustil ji. Ale jen proto, aby ji mohl obejmout kolem pasu oběma rukama a přitisknout k sobě. Cítila, jak jí buší srdce, a on to musel cítit také. Předstírala klid, ale klidná nebyla. Teď už ne.

Shýbl se a dechem se jí otřel o tvář. „Nejspíš by ses měla začít opravdu bát...“

Možná šlo o způsob, jakým se na ni díval, nebo o to, co řekl. Najednou cítila zvláštní klid. „Ty mi nemůžeš ublížit,“ ujistila ho. „Někdo to už udělal za tebe.“

Pátravě se jí zahleděl do tváře. „Myslíš, že podruhé tě to bolet nebude?“

Zaklonila hlavu a teď to byla ona, kdo si ho se zaujetím prohlížela. „Víš to,“ konstatovala. „Víš, kdo jsem – i to, co se mi stalo.“

Nezapíral. Rty mu zkřivil úsměv, který úsměvem nebyl. „Jo. Něco jsem zaslechl.“

Svět se jí znovu rozpadl pod rukama. Už se to stalo tolikrát, že by jí to nemělo překvapovat – a bolet. Ale vždycky to bolelo stejně a vždycky jí to znovu zaskočilo.

Dokázala v sobě zmobilizovat všechno, co jí ještě zůstalo. „Takže mě můžeš pustit, nezabírá to. Nemám strach.“

Oprostila se od všech emocí. Necítila nic. Prostě vůbec, vůbec nic.

„Ty se budeš bát,“ ujistil ji chladně a tentokrát pochopila, že to myslí vážně.

Nejspíš by strach opravdu dostala, kdyby na to měla čas. Jenže než jí v hlavě stihla doznít jeho slova, podkopl jí nohy a ona se skácela na zem. Neměla pocit, že to bolelo, ale přece jen jí pád na okamžik vyrazil dech.

Nebo přestala dýchat proto, že si konečně uvědomila, že s ní nehrál žádnou hru?

Nedokázala pochopit, jak se to mohlo stát. Nebyla doma ještě ani hodinu a je to zpátky. Všechny děsy, které se dva měsíce pokoušela zahnat co nejhlouběji do svého

podvědomí. Všechna bolest, která ji po nocích zažíva pohřbívala. A všechny vzpomínky...

Jenže tentokrát si to bude pamatovat.

Teď není omámená drogou. Ví, co ji čeká. Nebo to alespoň tuší.

Než se tím vším stihla probrat, tiskl ji k zemi, její ruce pevně svíral ve svých, a skláněl se k ní s úmyslem ji políbit.

„Jsi cvok,“ vydechla těsně předtím, než se jeho ústa dotkla těch jejích, vyděšeně roztřesených. Jo, teď už strach měla...

Ale bylo pozdě.

Hrál si s ní, a ona ho podcenila. Líbal ji drsně, drtil její ústa tvrdostí těch svých, dobýval se dovnitř, nedával jí žádnou šanci k výkřiku. Snažila se mu vyškubnout, ale bylo to jako shazovat ze sebe mamuta.

Nevšimla si, kdy pustil její ruce, ani kdy se ty jeho přesunuly na její ramena. Dokázala vnímat jen tlak jeho úst na svých a hrůzu, která se prodrala skrz otupění, jež si poslední dva měsíce kolem sebe budovala...

V očích se jí rozprostřela prázdnota, byly hluboké a rozšířené. Roztřásla se. Slzy jí zvolna stékaly po tváři. Zpočátku si ani neuvědomila, že ji přestal líbat. Její hlava se nějak ocitla v jeho klíně, ale ona netušila, kdy se to stalo. Když se nad ni sklonil, spatřila jeho starostlivé oči. A pak ucítla, jak jí jemně stírá slzy z tváře.

„Nebřeč,“ řekl drsně. „Nikdo ti neublíží.“

Nevěřila mu.

Pořád se chvěla jako osika. Vytáhl ji do sedu a objal ji. „Chtěl jsem tě vystrašit a nejspíš jsem to přehnal,“ připustil. „Promiň mi to.“

Tiskl ji k sobě, ale ona si konečně uvědomila ten rozdíl. Snažil se ji uklidnit, snažil se, aby pochopila, že je v bezpečí. A ona se kupodivu v bezpečí opravdu cítila. Osušila si zbývající slzy z tváře a zastyděla se, protože tohle neustála. Měla za to, že je na všechno připravená, ale právě zjistila, jak moc se mýlila. Na tohle připravená nikdy nebude.

Jestli ji chtěl donutit, aby si to uvědomila, tak se mu to povedlo.

Možná se ještě dnes odpoledne domnívala, že jí na životě už nezáleží. Že jí nezáleží na ničem z toho, na čem jí dřív záleželo. Ale před chvílí zjistila, že to není pravda.

„Už víš, proč by ses měla v lese sama bát?“ zeptal se po chvíli tiše.

„To jsem věděla vždycky,“ pronesla skřehotavě. „Jenže někdy číhá nebezpečí tam, kde ho nečekáš. Kde by tě nikdy nenapadlo, že číhat bude.“

„Právě proto by ses měla bát,“ prohlásil.

„Čeho? Tebe?“

„Mě. Sebe,“ pokrčil ramenem a uvolnil objetí. Pocítila podivný závan prázdnoty. „Všeho, co tě může překvapit.“

„Proč?“

Ve skutečnosti se ptala, jestli na tom ještě vůbec záleží. Když je něco nenapravitelně poškozené, už nikdy to přece nemůže fungovat jako dřív.

„Vždycky se najde důvod,“ řekl. „Vždycky je něco, co ještě můžeš ztratit. Něco, co ti někdo může vzít.“

„Takže jsi prostě chtěl...“

Seděli teď vedle sebe. Sklouzla z jeho klína, protože měla náhle pocit, že tam už déle nevydrží. Jako by ji cosi nutilo utéct. Sklonil hlavu a pak se na ni pevně zadíval.

„Chtěl jsem, abys pochopila, že by ti nemělo být jedno, co se může stát.“

Viděl tam, kam ona se už dlouho nepodívala? Poznal, že si připadala víc mrtvá než živá?

„Ale proč? Proč by ti na tom mělo záležet?“ zeptala se, zaskočená tím, jak se něco v jejím srdci uvolnilo a prasklo. „Proč by na tom vůbec někomu mělo ještě záležet? Už nikdy nebudu stejná. Už to nikdy nebudu já. A ty mě navíc ani neznáš.“

„Možná neznám, možná znám,“ usmál se. „Ale záležet by na tom mělo. Především tobě, Diano...“

Už se vůbec ničemu nedivila. Cítila, jak obruč, která svírala její srdce, pomalu praská. Bolelo to. Proč to vždycky tak bolí, když se člověk podívá do svého vlastního svědomí?

Pomohl jí postavit se na nohy. „Isabela tě doprovodí.“

Chtěla namítnout, že ten kousek sebehne bez doprovodu. Ale stačil jediný pohled do jeho nepřístupné tváře, aby svou námitku spolkla. Vytrhla se z jeho sevření a zamířila na pěšinku vedoucí k ranči. Fena šla v jejích stopách. Diana se neohlížela, ale cítila její přítomnost a slyšela měkké našlapování psích tlap v jehličí.

Došla až k místu, kde les ustoupil vykácenému pahlouku a kde stála první z mnoha dřevěných chat, aniž by se jedinkrát ohlédla. Nechtěla vidět jeho tvář. Nechtěla vidět ty oči. Chtěla na to podivné setkání v lese zapomenout.

Chtěla zapomenout na něj...

A na to, co v ní probudil. Na touhu nevzdávat to. Dát ještě životu šanci. A sobě také.

U chaty starého Toma se zastavila a pohlédla na Isabelu. Ale ta už se obrátila a vracela se zpátky stejnou cestou, jakou společně přišly.

„Belo!“ křikla za fenou a ta se kupodivu otočila a s vyplazeným jazykem se na ni krátce zahleděla.

„Děkuju,“ zašeptala Diana a pousmála se.

Pak zamířila z kopce dolů k penzionu.

První, na koho narazila téměř vzápětí, byl samozřejmě táta. Tvářil se zachmuřeně, ale tvář se mu rozjasnila, když ji spatřil.

„Diano!“ křikl a v první chvíli se k ní chtěl rozběhnout, ale v půlce kroku se zarazil a ustrnul na místě. Už to tu bylo zase. Už zase váhal, protože netušil, jak se k ní má vlastně teď chovat. Tohle ale patřilo k věcem, které jí vadily ze všeho nejvíc. Jeho pocit, že se k ní teď musí chovat jinak.

Jako by už nebyla tou dcerou, kterou ještě nedávno měl.

Jak se má k čertu vrátit do svého života, když pořád zakopává o náznaky, že ten život navždy skončil? Jak se má zase stát tou stejnou holkou, když jí každý dává najevo, že taková už není?

Zhluboka se nadechla a vydala se k němu. Rty měla pevně sevřené a mračila se. Zlobila se na něj i na sebe. Na všechny, kteří místo aby jí to usnadňovali, dělali to ještě těžší, než už to měla.

Nerozhodně se jí vydal naproti. „Všude jsem tě hledal,“ vydechl, když došel k ní. Dřív by prostě zařval a okamžitě chtěl vědět, kde se courala. Teď jen vyčkával.

Všichni se jí bojí.

„Chtěla jsem se projít,“ vysvětlila. „Šla jsem dál, než jsem původně měla v úmyslu. Mrzí mě, že jsi o mě měl strach.“

Sice to neřekl, ale tušila to. Obavy se mu odrážely ve tváři a ani se je nepokusil setřít.

„Neměla bys chodit do lesa sama,“ namítl, ale viděla, že by nejradši vzal ta slova zpět. Nechtěně připomněl něco, o čem se v téhle rodině nemluvilo.

„To, z čeho bych měla mít strach, už se stalo,“ sekla do živého. „Přestaň mě pořád hlídat. Myslíš, že udělám stejnou hloupost znovu?“

Sotva to dořekla, uvědomila si, že už tu hloupost vlastně udělala. Tam nahoře v lese, být to někdo jiný, mohla znovu zažít svou nejhorší noční můru. Nemá dost sil, aby se ubránila. A do dnešního dne v sobě neměla ani dost odhodlání to udělat.

Protože jí na tom, co by se mohlo stát, přestalo záležet.

Ale teď... Teď to odhodlání v sobě má. Už nikomu nedovolí, aby jí ublížil.

To, co nedokázali doktoři v sanatoriu ani její rodiče, dokázal ten kluk v lese. Otevřel jí oči. Bylo hloupé nechat osud, aby s ní tak mával. Aby se mu tak poddala.

Copak by se takhle dřív chovala?

Nemůže už být stejnou dívkou jako dřív, ale může se stát někým jiným. Někým, kdo neprohrává. Někým, kdo bojuje. A kdo v sobě ještě dokáže vzkřísit naději.

Usmála se. Jejího tátu to udivilo stejně jako lesk v jejích očích. V těch očích se rozprostírala prázdnota od té chvíle, co se před dvěma měsíci probudila v nemocnici

a zjistila, že jí Luděk všechno vzal. Že jí nezůstalo vůbec nic – ani jméno. Protože holka, která tu zůstala, se stala někým, koho nikdo nepoznával.

„Už nikomu nedovolím, aby mi ublížil,“ ujistila ho. „Nemusíš se bát.“

Teprve v té chvíli z něj spadlo napětí, jež ho obestíralo od okamžiku, kdy ji přijel vyzvednout ze sanatoria.

Přistoupil k ní a objal ji kolem ramen. „Nina se tě už nemůže dočkat,“ oznámil a vedl ji směrem k osamělému domku poblíž stájí. „Slíbil jsem Zdeně, že přijdeme na večeri.“

Diana se do něj zavěsila, ale pak se udiveně zastavila. „A co máma?“

Cítila, jak ztuhl, ale vzápětí se zase pokusil uvolnit a tvářit se neutrálně.

„Vrátí se později.“

Nebo vůbec, pomyslela si. Máma se z jejich životů nenápadně vytrácela už poměrně dlouho – jen to předtím nějak neviděli. Teď už nemělo smysl si něco namlouvat. Necítila se na ranči šťastná a utíkala z toho místa, kdykoli se jí naskytla příležitost. Víc než jindy si Diana uvědomovala, jak ji tohle zjištění bolí.

„Proč si s ní nepromluvíš?“ zeptala se tiše.

Ale uzavřel se do sebe a ona pochopila, že tohle je zase tátova Achillova pata. Ještě nedozrál k tomu, aby na tohle citlivé místo někoho pustil. Zejména ji. Co se mezi rodiči seběhlo, netušil nikdo. Máma se prostě vracela čím dál později a Diana se obávala, že jednoho dne se nevrátí vůbec.

Copak si to táta neuvědomuje? Proč se nepokusí tomu zabránit?